

Sygn. akt V AGa 149/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Namirska
Sędziowie:	SA Grzegorz Stojek (spr.) SA Tomasz Pidzik
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2018r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko D. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 31 stycznia 2017r., sygn. akt XIII GC 127/16,

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Tomasz Pidzik	SSA Wiesława Namirska	SSA Grzegorz Stojek
-------------------	-----------------------	---------------------

Sygn. akt V AGa 149/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego D. T. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 135.162,95 zł z odsetkami wskazanymi w sentencji oraz orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Rozstrzygnięcie oparł o następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

Sąd Okręgowy w Katowicach nakazem zapłaty z 21 lutego 2013 r., sygn. akt XIII GNC 103/13, orzekł, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. ma zapłacić powódce kwotę 104.992,13 zł z umownymi odsetkami maksymalnymi od 8 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, a 6 maja 2013 r. nadał klauzulę wykonalności temu orzeczeniu.

W dniu 7 marca 2013 r. powódka wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach Leszka Ferczykowskiego o wszczęcie postępowania zabezpieczającego. W jego toku organ egzekucyjny zajął wierzytelności przysługujące (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. względem Dyrekcji Rozbudowy Miasta G., (...) S.A., (...) spółki z o.o., Zespołu Szkół (...) im. R. O., (...), (...) S.A., (...) S.A. i Politechniki L. Zabezpieczeniem objęto także samochód C (...) o szacunkowej wartości 3.000 zł.

Na wniosek powódki z 14 maja 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach Leszka Ferczykowskiego prowadził postępowanie egzekucyjne. Organ egzekucyjny zajął wierzytelności przysługujące (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. względem Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w K., (...) Bank (...) S.A, Grupy (...) spółki z o.o., (...) S.A. i (...) S.A. Po przeprowadzeniu czynności egzekucyjnych komornik postanowieniem z 24 września 2014 r. umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

W dniu 11 stycznia 2010 r. do Krajowego Rejestru Sądowego została wpisana (...) spółka z o.o. w K. (nr KRS (...)). Jako prezes zarządu, do działu II rejestru, wpisany został pozwany.

W dniu 19 kwietnia 2013 r. podjęto decyzję o rozwiązaniu tej spółki z o.o. i postawieniu jej w stan likwidacji, ustanawiając samodzielną jej reprezentację przez likwidatora M. N..

Sąd Okręgowy wskazał dowody, na których się oparł.

Podkreślił, że Sąd Rejonowy w Katowicach wyrokiem z 14 grudnia 2015 r., sygn. akt VII GC 1036/15, zasądził od pozwanego D. T. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 11.000 zł z odsetkami ustawowymi od 17 lutego 2015 r. i kosztami postępowania. Wierzyciel wykazał bowiem przesłanki odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. Dysponował tytułem wykonawczym przeciwko (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. W chwili powstania zobowiązania i jego wymagalności pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu tej spółki. Egzekucja wszczęta na skutek wniosku powódki na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z 21 lutego 2013 r., sygn. akt XIII GNC 103/13 Sądu Okręgowego w Katowicach, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności okazała się bezskuteczna. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że powódka we wniosku egzekucyjnym wniosła, żeby komornik poszukiwał majątek dłużniczki oraz że w postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego komornik stwierdził, że spółce z o.o. nie przysługują jakiegokolwiek prawa majątkowe. Sąd Rejonowy ustalił także, że część ruchomości dłużniczki jeszcze przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego na skutek wniosku powódki została sprzedana w drodze licytacji publicznej na poczet innych długów dłużnej spółki z o.o., natomiast po wizycie w magazynie dłużniczki prezes zarządu powódki, w wyniku stwierdził, że ponieważ pozostały tam tylko uszkodzone płyty meblowe, nie zdecydował się na złożenie wniosku o przejęcie na własność pozostałych ruchomości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał Sądowi Rejonowemu podstaw do uznania, że powódka błędnie prowadziła postępowanie egzekucyjne i nie wszczęła egzekucji do całego majątku dłużniczki. Pozwany nie tylko nie udowodnił, że w trakcie postępowania egzekucyjnego istniał majątek dłużniczki, do którego powódka nie skierowała egzekucji, ale nawet nie wskazał nieruchomości, o jaką miało chodzić, gdzie jest położona i jakie prawo do niej przysługiwało spółce z o.o. Pozwany nie udowodnił, że gdy komornik prowadził postępowanie egzekucyjne, dłużniczce przysługiwała własność bądź inne prawa do nieruchomości. Pozwany nie udowodnił też, by bezskuteczność egzekucji z majątku dłużniczki była wynikiem zaniechania powódki, która nie skierowała jej do całego majątku spółki z o.o., w tym do

nieruchomości. Nie zwolnił się zatem od odpowiedzialności wynikającej z art. 299 k.s.h., skoro nie udowodnił, że dłużniczka miała majątek wystarczający do zaspokojenia długu. Pozwany nawet nie potrafił wskazać konkretnego majątku dłużniczki, który mógłby podlegać egzekucji, poprzestając jedynie na gołosłownych twierdzeniach, że taki majątek istnieje. Część ruchomości została już wcześniej zajęta przez innych wierzycieli dłużniczki i zlicytowana, a pozostały majątek przedstawiał żadnej wartości.

Zgodnie z art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. jest odpowiedzialnością osobistą oraz subsydiarną. Oznacza to, że uzależniona jest od bezskuteczności egzekucji z majątku tej spółki. Przesłankami odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. są: szkoda, istnienie zobowiązania spółki, bezskuteczność egzekucji z majątku spółki oraz związek przyczynowy między szkodą a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Natomiast art. 366 k.p.c. stanowi, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Przytoczone przepisy regulują prawomocność materialną orzeczenia. Mocą wiążącą w kolejnych postępowaniach objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Inaczej mówiąc, moc wiążącą uzyskuje rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną. Zatem w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtuje się tak, jak zostało to ustalone w prawomocnym wyroku. Konsekwencją mocy wiążącej jest tym samym niedopuszczalność ponownej oceny prawnej co do okoliczności objętych wcześniejszym prawomocnym rozstrzygnięciem. Zatem w późniejszym postępowaniu dotyczącym tego samego roszczenia strony nie mogą powoływać się na nowe dowody w kwestiach wcześniej przesądzonych, albowiem stałoby to w sprzeczności z zasadą trwałości i stabilności orzeczeń sądowych. W procesie o dalszą, ponad prawomocnie uwzględnioną, część świadczenia z tego samego stosunku prawnego sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że ziszczyły się wszystkie przesłanki konieczne do pociągnięcia do odpowiedzialności członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., wobec której powódce przysługuje wierzytelność. Powódka uzyskała prawomocny nakaz zapłaty, którym orzeczono obowiązek zapłaty przez nią powódce kwoty 104.992,13 zł z odsetkami od 8 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. Nakaz ten stał się tytułem wykonawczy, będącym podstawą prowadzenia przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji z majątku dłużniczki. Ponadto powódka wykazała, że w chwili powstania wierzytelności pozwany był członkiem zarządu (...) spółki z o.o. w K.. Bezskuteczność egzekucji dotyczy zarówno niemożności wyegzekwowania całego roszczenia, jak i jego części. Członek zarządu spółki z o.o. może zwolnić się od odpowiedzialności wykazując, że majątek tej osoby prawnej jest wystarczający do zaspokojenia wierzyciela. Pozwany nie wykazał, by (...) spółce z o.o. w K. przysługiwał majątek, z którego powódka mogłaby uzyskać zaspokojenie. Pozwany nie udowodnił odmiennego twierdzenia. Pozwany nie potrafił wskazać konkretnego składnika majątku spółki z o.o., który mógłby podlegać egzekucji, poprzestając na twierdzeniach, że taki majątek istnieje.

Orzeczenie o odsetkach Sąd Okręgowy umotywował treścią art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed i od 1 stycznia 2016 r.

Natomiast orzeczenie o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych umotywował treścią art. 98 i art. 99 k.p.c. oraz § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.).

W apelacji pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Zarzuć naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 233 § 1 i 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. i art. 195 k.p.c.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z 14 grudnia 2015 r., sygn. akt VII GC 1036/15, uprawomocnił się w dniu 25 października 2016 r., gdy Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem właśnie z tego dnia, sygn. akt XIX Ga 273/16, oddalił apelację D. T. od tego wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach (k. 114-116). Wyrokiem tym Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach rozpoznał roszczenie powódki względem pozwanego, jako członka zarządu (...) spółki z o.o. w K., o część świadczenia odszkodowawczego przysługującego jej na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. z uwagi na bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko tej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach Leszka Ferczykowskiego na podstawie wskazanego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W sprawie VII GC 1036/15 Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach powódka domagała się solidarnego zasądzenia kwoty 11.000 zł z odsetkami od trzech osób wchodzących w skład zarządu (...) spółki z o.o. w K., wśród nich od pozwanego D. T., jako części wierzytelności przysługującej jej względem tejże spółki z o.o., objętego tytułem wykonawczym, który dotyczył kwoty 104.992,13 zł z odsetkami i kosztami postępowania. Z kolei w niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia pozostałej części wierzytelności, to jest kwoty 93.992,13 zł (104.992,13 zł – 11.000 zł = 93.992,13 zł), powiększonej o skapitalizowane odsetki maksymalne za okres od 8 grudnia 2012 r. do 9 grudnia 2015 r., objęte tytułem wykonawczym w sprawie XIII GNC 103/13 Sądu Okręgowego w Katowicach, wynoszące łącznie 41.240,82 zł (93.992,13 zł + 41.240,82 zł = 135.232,95 zł).

Sąd Okręgowy trafnie zwrócił uwagę na związanie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z 14 grudnia 2015 r., sygn. akt VII GC 1036/15, jakie wynika z art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podziela zaprezentowany w dalszej części uzasadnienia pogląd judykatury w kwestii mocy wiążącej prawomocnych rozstrzygnięć prejudycjalnych, odwołując się w tym przedmiocie do motywów wyroku Sądu Najwyższego z 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, jako podsumowania orzecznictwa w tej kwestii. Sąd Najwyższy w powołanym orzeczeniu wyjaśnił, że związanie prawomocnym wyrokiem, o jakim mowa w art. 365 § 1 k.p.c., oznacza, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, mająca znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie, jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana. Sąd Najwyższy odwołał się przy tym do innych judykatów Sądu Najwyższego, powołując między innymi wyroki z 8 stycznia 2002 r., I CKN 730/99, z 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, z 7 stycznia 2004 r., III CK 192/02, z 13 października 2005 r., I CK 217/05, z 8 marca 2010 r., II PK 258/09,, z 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, z 28 marca 2012 r., II UK 327/11, i z 19 października 2012 r., V CSK 485/11. Takie samo stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego w stosunku do orzeczeń wydanych w wyniku tzw. rozdrobnienia roszczeń. Dopuszczalność rozdrobnienia roszczeń wynikających z tego samego stosunku prawnego nie jest wprawdzie uregulowana przepisami kodeksu postępowania cywilnego, jednak powszechnie traktowana jest jako element zasady dyspozycyjności. Sąd Najwyższy w uchwale z 5 lipca 1995 r., III CZP 81/95 (OSNC 1995, nr 11, poz. 159), wskazał, że nie ma podstaw ani żadnych racji, by ograniczać powoda w dochodzeniu roszczenia, do niego więc należy kształtowanie sposobu jego zaspokojenia. Nie można więc negocjować uprawnień powoda do dochodzenia części roszczenia, jeżeli ten sposób zaspokojenia dyktują np. koszty procesu, ułatwienia dowodowe lub celowość uzyskania tzw. orzeczenia próbnego. W związku z rozdrobnieniem roszczeń powstaje kwestia mocy wiążącej wyroku wydanego co do części dochodzonego świadczenia w sprawie między tymi samymi stronami o dalszą część świadczenia wynikającego z tego samego stosunku prawnego. Sąd Najwyższy w uchwale z 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, stwierdził, że w sprawie o dalszą – ponad prawomocnie uwzględnioną –

część świadczenia z tego samego stosunku prawnego sąd nie może w niezmienionych okolicznościach orzec odmiennie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego. To stanowisko zostało podtrzymane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, stwierdzono, że w razie prawomocnego uwzględnienia części roszczenia o spełnienie świadczenia z tego samego stosunku prawnego, w sprawie dotyczącej spełnienia reszty świadczenia sąd nie może w tych samych okolicznościach prawnych i faktycznych orzec odmiennie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego. Z kolei w wyrokach z 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05 (OSNC 2007, nr 1, poz. 15), a także z 5 kwietnia 2007 r., II CSK 26/07, przyjęto, że prawomocny wyrok oddalający powództwo o zasądzenie części roszczenia ma moc wiążącą w sprawie, w której powód dochodzi pozostałej części roszczenia wynikającego z tego samego stosunku prawnego i opartego na tych samych okolicznościach faktycznych. W orzeczeniach tych podkreślono, że unormowanie przewidziane w art. 365 § 1 k.p.c. ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Istnienie prawomocnego wyroku co do udzielenia ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu przekreśla możliwość ponownej oceny zasadności roszczenia wynikającego z tego samego prawa, jeżeli występują te same okoliczności. W konsekwencji, jeżeli sąd rozstrzygnął już w prawomocnie osądzonej sprawie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego, to w sprawie o pozostałe świadczenia wynikające z tego samego stosunku prawnego jest związany rozstrzygnięciem zawartym w pierwszym wyroku. Prawomocny wyrok swoją mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Tylko takie rozumienie mocy wiążącej prawomocnego wyroku pozwala na zrealizowanie celów art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c., to jest zagwarantowanie prawa do sądu i zapewnienia niewzruszalności sądowemu orzeczeniu udzielającemu ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu lub odmawiającemu udzielenia takiej ochrony. W przypadku rozdrobnienia roszczeń pozwala w szczególności na uniknięcie wielokrotnego badania przez sąd tych samych okoliczności faktycznych i prawnych oraz wyłącza możliwość wydania różnych orzeczeń co do zasady odpowiedzialności pozwanego w kolejnych sprawach między tymi samymi stronami wynikających z tego samego stosunku prawnego i opartych na tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, co w sposób oczywisty naruszałoby powagę wymiaru sprawiedliwości oraz zasadę pewności i niewzruszalności prawomocnych orzeczeń sądowych. Przeciwno dopuszczalności rozdrabniania roszczeń oraz mocy wiążącej wyroku wydanego w pierwszej sprawie nie przemawia także okoliczność, że wiążącym prejudykatem może być nakaz zapłaty, wyrok zaoczny, tzw. wyrok z uznania lub zasądający symboliczną złotówkę, wszystkie bowiem te orzeczenia korzystają na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. z mocy wiążącej, niezależnie od tego, czy nastąpiło rozdrobnienie roszczeń. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, nie podzielił też, jako nieprzekonującego, argumentu odwołującego się do niezawisłości sędziowskiej, uznając nawet, że powoływanie się w tym kontekście na niezależność sądów jest oczywiście bezprzedmiotowe. Zasada mocy wiążącej prawomocnego wyroku w każdej sytuacji pozostaje w kolizji z zasadą niezawisłości sędziowskiej, nie tylko w przypadku wyroku prejudykalnego wydanego w razie rozdrobnienia roszczeń. Wprowadzając w art. 365 § 1 k.p.c. zasadę mocy wiążącej prawomocnego wyroku, ustawodawca wyraził jednoznaczną wolę przyznania jej – w określonych sytuacjach – pierwszeństwa przed zasadą niezawisłości, co w przepisach kodeksu postępowania cywilnego nie jest wyjątkiem (Sąd Najwyższy wskazał tu przykładowo art. 11 k.p.c.). Podkreślił, że z mocy wiążącej korzysta każdy prawomocny wyrok, także wadliwy, który mimo to wywołuje skutki prawne również w innych sprawach. Utrwalenie stanu wynikającego z wadliwego wyroku nie jest zatem czymś wyjątkowym, związanym tylko z prejudykalnym wyrokiem wydanym w razie rozdrobnienia roszczeń. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę rozstrzygniętą wyrokiem z 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, nie znalazł podstaw do odstąpienia od utrwalonej w orzecznictwie wykładni art. 365 § 1 k.p.c., zapoczątkowanej uchwałą z 29 marca 1994 r., III CZP 29/94 („W procesie o dalszą – ponad prawomocnie uwzględnioną – część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego.”).

W niniejszej sprawie powódka dochodzi pozostałej części rozdrobnionego roszczenia, którego część została już prawomocnie rozpoznana wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach, sygn. VII GC 1036/15. Nie mogąc w niezmienionych okolicznościach – z uwagi na treść art. 365 § 1 k.p.c. – dokonywać ustaleń faktycznych

i ocen prawnych przeczących zasadzie odpowiedzialności pozwanego, Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i, jako prawidłowe, przyjmuje je za własne.

Zasadą odpowiedzialności, którą związane są Sądy obu instancji rozpoznające niniejszą sprawę, objęta jest – przesądzona wskazanym wyrokiem Sądu Rejonowego, prawomocnym z dnia 25 października 2016 r. – dynamiczna, mogąca ulegać zmianie w czasie, przesłanka odpowiedzialności, o jakiej mowa w art. 299 § 1 k.s.h., sprowadzająca się do tego, że egzekucja z wniosku powódki przeciwko (...) spółki z o.o. w K. była bezskuteczna w tym dniu, podobnie jak pozostałe przesłanki odpowiedzialności na tej podstawie prawnej. Z art. 316 § 1 k.p.c. wynika bowiem, że wydając wyrok sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, co w sprawie XIX Ga 273/16 Sądu Okręgowego, wywołanej apelacją pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach, nastąpiło w dniu 25 października 2016 r. Żeby wykazać wynikające z art. 299 § 2 k.s.h. przesłanki uwalniające od odpowiedzialności za długi (...) spółki z o.o. w K., pozwany musiałby udowodnić, że po 25 października 2016 r. nastąpiły w majątku tej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tego rodzaju zmiany, że nie zachodziłaby już podstawa do ustalenia bezskuteczności egzekucji przeciwko tej osobie prawnej. Tego pozwany w niniejszym procesie nie wykazywał, ograniczając się do kwestionowania prawidłowości postępowania egzekucyjnego zakończonego w 2014 r. i wywodząc o braku swej wiedzy o wierzytelności powódki względem spółki z o.o., którą zarządzał. Była zaś już mowa o tym, że pozostaje to w sprzeczności z art. 365 § 1 k.p.c. Z tej przyczyny podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2, art. 328 § 2, art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. są bezzasadne, jako zmierzające do obejścia art. 365 § 1 k.p.c.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 195 § 1 k.p.c. Podniesiony on został w sprawie, w której wierzyciel dochodzi wierzytelności od jednego z dłużników solidarnych, w odniesieniu do których to wierzycielowi przysługuje uprawnienie do dokonania wyboru, czy żąda całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, gdy zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 k.c.). Przepis art. 195 § 1 k.p.c. ma natomiast zastosowanie do współuczestników koniecznych, a ten rodzaj współuczestnictwa nie zachodzi przy solidarności dłużników.

Zatem apelacja – jako bezzasadna – podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do wyniku sprawy w drugiej instancji oraz wartości przedmiotu zaskarżenia, a to na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c., a także § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity w Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Tomasz Pidzik SSA Wiesława Namirska SSA Grzegorz Stojek